

בולעטין # 101 - שבט תשל"א לפ"ק

וועד העולמי למען הצלת ישראל מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים ארגון מוקדש לעקור את עצת המרגלים המדברים לשון הרע על ארצינו הקדושה, (שעל ידיהם נחרב ב' מקדשות וגלינו מארצינו, ובא עלינו כל הצרות רח"ל), ולעורר על קדושת ומצות ישוב ארץ ישראל כמבואר במדרש תלפיות (ענף ארץ ישראל), יחד הקדוש ברוך הוא את ארץ ישראל כמו בעל המיחד קרקע לאשתנו למזונותיה, והשכינה אין שורה בחוץ לארץ. ובספר חרדים (דף נ"ז), מצות עשה מן התורה לדור בארץ ישראל, שנאמר וירשתה וישבת בה, וכאמרם ז"ל שמצוה זו שקולה כנגד כל מצות שבתורה, ויתקיים בנו הפסוק דברים (יב, ה') "כִּי אִם אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל שְׁבִטֵיכֶם לְשׂוֹם אֶת שְׁמוֹ שֶׁם לְשִׁכְנוֹ תִדְרְשׁוּ וּבָאתָ שָׁמָּה", ונזכה לביאת המשיח בב"א שנת "אל המקום אשר" לפ"ק.

יצא על ידי וועד העולמי למען הצלת ישראל

מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים

כמו שכתוב רש"י במדבר (פרק יג פסוק טז) ויקרא משה להושע וגו' - התפלל עליו - יה יושיעך מעצת מרגלים.

באר שבע, ארץ ישראל

כלי יקר על דברים פרק א פסוק א

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל. לא מצינו בכל המקרא שמשה ידבר אל כל ישראל כאחד וכי אפשר שיוכל לדבר עם ס' רבוא איש בפעם אחד, ולא מצינו לשון זה בכל המקרא כ"א כאן ובפר' הקהל שנאמר (דברים לא יא) תקרא את התורה הזאת נגד כל ישראל באזניהם, ואמרו רז"ל (סוטה מא.) שהיה קורא המלך מן אלה הדברים והלאה, כי בודאי יש יחוס ודמיון ביניהם כי בכל התורה נאמר בני ישראל וכאן נאמר ישראל וכי אל ישראל דבר והלא אל בני ישראל דבר כל דבריו:

והנה קרוב לשמוע שבכ"מ שמזכיר בני ישראל, הוא מדבר בכלל ההמון עם כי כולם בני ישראל המה, אבל במקום שמזכיר ישראל הוא מדבר עם הגדולים שבישראל אשר כל אחד בשם ישראל סבא יכונה ודומה לו. ולפי שגדולי ישראל עליהם מוטל להוכיח את העם ואם לא יוכיחום אזי אשמת העם תלויה בהם על כן זרזם משה ע"ז, יען שאין להם מקום לפטור מן העונש באמרם שגלוי לנו שאין התוכחה מועלת כי לא תועיל התוכחה לעם קשה עורף, לפי שאם לפניו ית' גלוי לפנייהם מי גלוי. וכן האשימם הנביא באמרו (ירמיה ב ח) ואחרי לא יועילו הלכו. שתלו העדר התוכחה בטענת שלא יועיל להם כי לא אבו שמוע, וזה באמת אינו טענה כי עכ"פ המוכיח יעשה את שלו. ומ"מ למד אותם דרך התוכחה כי כל מוכיח הרוצה שיהיו דבריו נשמעים ולא יבעטו בתוכחתו אז יוכיחם ברמז ולא בפירוש באופן שלא יבין דבריו כ"א זה המרגיש בעצמו כי הוא זה האיש, אבל בתוכחת מגולה מסתמא יבעט. לכך אמר הקדוש ברוך הוא למשה שיקרא התורה הזאת המה הדברי מוסר שבפר'

זו והמה נגד כל ישראל, כי כל תוכחה היא דברים קשים המתנגדים אל כל ישראל, ויקרא אותם באזניהם, היינו ברמז שדומה למדבר בלחישה באופן שלא יכנס כ"א באזני זה היודע בעצמו שהוא חייב בדבר וזהו הרמז באלה הדברים אשר דבר משה אל כל הגדולים אשר בשם ישראל יכוננו, ומה דבר להם היינו במדבר בערבה וגו' ר"ל ממני תראו וכן תעשו להוכיח ברמז כי זה סבה גדולה לקבלת התוכחה:

(המשך בבולעטין הבא אי"ה)